

ikke bliver brugt så godt, som de burde blive, og imedens man ikke gør noget ved det, man burde gøre noget ved, medens tiderne er gode, synger man videre på sin lille optimistmelodi i stedet for at bygge den rede, man skulle have bygget og foret.

Lad mig nævne nogle områder, hvor der virkelig skal tages fat, hvis velfærdssamfundet skal bevares og fornyes. Lad mig nævne konkurrenceevnen, beskæftigelsen, uddannelsen, forskningen og sundhedsvæsenet. Og lad os nu prøve at se lidt frem i tiden, lidt længere end næste valgdag bare for en gangs skyld.

Vi ved, at vi er på vej ind i en global økonomi, hvor arbejdet flytter hen, hvor det er billigst, og hvor der vil være fri import af varer. Det var statsministeren også inde på, så derom er vi enige. Det tjener alt sammen til at løfte befolkningerne i alle lande, så vi får fælles fremgang.

Det er den rigtige vej, men man klarer sig kun på denne vej, hvis man er i stand til at fremstille varer, som andre lande vil købe, når de får den fremgang, som følger af, at vi importerer deres varer. Her er det alvorlige, at vores konkurrenceevne er vigende, og vores viden er dalende. Vi kan ende med at eksportere arbejdet og importere varer, og så holder vores velfærdssamfund ikke ret længe.

Vi skal derfor undlade at belaste vore eksporterhverv, vi skal tværtimod letté dem. Det var, hvad vi gjorde, da vi fik sat gang i beskæftigelsen inden for eksporten fra midten af 1980'erne. I dag gør man det modsatte. Man lægger nye byrder på erhvervslivet, der kæles ikke for vores livsvigtige eksportsektor. Men Danmark skal i fremtiden leve af viden, der udvikles til eksport, og derfor skal ikke kun folkeskolen, men hele vort uddannelsessystem have et kvalitetsløft.

Ambitionen må være, at vi skaber verdens bedste uddannelsessystem, og jeg skal røbe for statsministeren, at den ambition er der altså ret mange lande, der har for øjeblikket, så vi kan ikke blive ved med at sove på ambitionen, vi skal også gøre noget ved det. Vi skal have de dygtigste kandidater på universiteterne, og vi skal have skabt endnu flere og bedre internationale forskningsmiljøer i Danmark. Vi kan ikke leve af et uddannelsessystem på grundlag af en folkeskole, som ifølge regeringen selv er den dyreste med de færreste elevtimer. Det er godt klart.

Vi skal give erhvervsforskningen et løft. Det skal ske ved at belønne virksomheder, som øger

deres forskning. Vi skal gøre det attraktivt for virksomheder med forskning at nedsætte sig i Danmark. Vi tænker simpelt hen ikke nok på, hvad der vil ske med vores samfund i den nye verden, hvor østblokken er væk, EU udvides, og den tredje verden indtager sin plads i verdensøkonomien.

Ja, økonomiministeren har tænkt over det. I en bog, hendes ministerium udgav i fjor, fortalte økonomiministeren, at det kunne blive til fordel for os med en udvidelse af EU, hvis vi forstod at lave strukturændringerne. Men vi er ikke gået i gang med dem. Regeringen har nok beskrevet Danmark som et foregangsland, men er tavs om midlerne. Dens attitude er jo, at det nok skal gå. Men det gør det ikke, medmindre man ved, hvad man vil, og hvordan man kommer derhen, hvor man vil.

Vi ønsker et samfund, hvor der er brug for alle, hvor fuld beskæftigelse er reglen. Vi ønsker ikke at parkere medborgere på overførselernes parkeringsplads. Vi ser ikke dagpenge og bistand som en livsstil, men som en håndsrækning til at komme videre. Men regeringen er tilfreds med, at konjunkturerne gør indhug i ledigheden, uden at den selv gør nok for at få alle med.

Vi fik gjort indhug i ungdomsledigheden, da vi ved finanslovsforliget for 1996 fik ændret systemet for de unge under 25 år, og vi gjorde det samme i forbindelse med forliget omkring bistandsloven for de unge mellem 25 og 30 år. Systemændringer giver altså resultater. Lad os da gå systemerne ordentligt igennem, så vi ikke jager medborgere ud af arbejdsmarkedet, men åbner arbejdsmarkedet for alle.

Med det nuværende ledighedsniveau nærmer vi os den såkaldte strukturledighed, sådan som OECD netop har påpeget det. Derfor er det forkert at holde reformpause på arbejdsmarkedsområdet. Der er behov for at sætte turbo på arbejdsmarkedsreformer nu, så vi får udnyttet de gode økonomiske tider til at skabe fuld beskæftigelse, og en fuld beskæftigelse, som ikke blæses omkuld ved de første krusninger fra en lavkonjunktur.

Vi ønsker hurtige sammenhængende ændringer inden for arbejdsmarkeds-, erhvervs- og skattepolitikken, så vi fjerner alle barrierer for øget beskæftigelse. Hvorfor sørger vi ikke for det system- og strukturgennembrud, der er til gavn for alle, og som sikrer vores velfærdssamfund? Hvorfor foretrække reformpause frem for en samfundsreform, når tiden nu er inde, og vi